

Palliare-Carpe Diem z.ú.

Výroční zpráva

2017

Motto: „Úcta k životu je nejvyšší instance“

Albert Schweizer

Co nás motivovalo

„Psal se rok 1982 a náš tatínek ležel po těžkém úrazu na oddělení ARO. Jeho stav byl podle lékařů beznadějný, mnohočetné zlomeniny žeber mu natolik poškodily plíce, že nebyla šance na přežití. Tatínek nám umíral, ale byl při vědomí. Viděli jsme ho otevřenými dveřmi, kde leželi i ostatní pacienti. Viděli jsme ho a on viděl nás, ale navštívit jsme ho nesměli...

Byla to absurdní situace, když nám, naší mamince a nám dětem, službu konající lékař sděloval, že šanci na přežití takto těžkého úrazu tatínek nemá, ale dovolit nám ho navštívit nemůže.

V té době jsem byla studentkou druhého ročníku zdravotnické školy a vykonávala jsem povinnou praxi na operačním sále nemocnice, kde tatínek umíral. Rozhovor s lékařem o zdravotním stavu tatínka probíhal v neděli a já jsem v pondělí nastoupila plánovanou praxi na operačním sále, ze kterého jsem otevřenými dveřmi neustále na tatínka viděla. Nikoho jsem se na nic neptala a za tatínkem jsem z operačního sálu do pokoje ARO přešla. Alespoň na chvíli jsem ho chytila za ruku a zeptala se ho, jak se mu daří. Měl promodralé rty, nemohl dýchat, řekl mi jen, ať od něho pozdravím maminku. Když jsem druhý den přišla do nemocnice, jeho postel už byla prázdná. Tatínek v noci zemřel. Zemřel sám, bez rozloučení...

V roce 2008 umírala na onkologické onemocnění naše maminka. Onkologové u ní ukončili protinádorovou léčbu, protože přestala být účinná a navíc maminku zatěžovala velmi silnými vedlejšími účinky. Maminku jsme měli doma, prožívali jsme s ní těžké, ale i velmi pěkné dny jejího života. Zvládli jsme všechno možná i díky mé profesi zdravotní sestry, ale hlavně díky soudržnosti celé rodiny, která se v té době kolem maminky semkla a zahrnovala ji péčí a láskou. Maminka zemřela v mé náruči a já jsem za to, že jsem u ní mohla být, dodnes moc vděčná. Maminka naposled vydechla během našeho rozhovoru a já jsem mohla poprvé vidět, jak oči člověka, který zemřel, opravdu vyhasnou, najednou se z nich vytratí lesk.

Nikdy bych nevěřila, jak dokáže pocit beznaděje a smutku v takovou chvíli střídat pocit štěstí a radosti nad tím, že jsem v ten moment mohla být u maminky, že neumírala sama v nemocnici jako většina lidí v naší zemi. Pocit zadostiučinění, že jsme udělali všechno pro to, aby se maminka cítila doma dobře, aby nemusela do nemocnice, byl krásný. Přála bych ten pocit zažít všem.

V roce 2010 jsem se setkala se svou bývalou paní učitelkou. Ptala se, jak se mi daří, jak se mi žije. Vyprávěla jsem jí o mé rodině i o mé mamince, o tom, jak osud zařídil, že jsem mohla být u ní, když umírala. Paní učitelka pozorně poslouchala. Potom jsem já její otázku opětovala. Sdělila mi, že je vážně nemocná. Rozešly jsme se a já jsem slíbila, že ji přijdu navštívit.

Slib, který jsem paní učitelce dala, jsem také brzy splnila a navštívila jsem ji u ní doma. Vyprávěla mi o zhoršujících se potížích, které jí její nemoc přináší, i o přání zůstat doma, tak jako moje maminka, o které jsem jí vyprávěla. Tenkrát bych se o paní učitelku doma starat nedokázala, neměla jsem k sobě ani tým, ani potřebné vybavení. Poslední hodiny svého života musela prožít v nemocnici.“

všeobecná sestra, Palliare - Carpe Diem

Co nás inspirovalo

Pro vznik naší organizace nám byla vzorem již existující a v té době již dobře fungující zařízení podobného charakteru nejen v naší zemi, ale také v zahraničí. Naším vzorem byly a jsou týmy Domácí hospic Duha o. p. s. z Hořic, hospic Tabita z Brna, Cesta domů z Prahy, hospic Sdílení z Telče, hospic Nablízku v Lysé nad Labem, hospicové týmy z Vídně a Norimberku a další. Se členy těchto, ale i ostatních týmů jsme se setkávali a setkáváme na odborných konferencích a vzdělávacích akcích zaměřených na paliativní a hospicovou péči ať již v celostátním, či mezinárodním rozsahu. Zaujala nás i práce kamenného hospice Citadela ve Valašském Meziříčí, odkud jsme přijeli bohatší o množství poznatků. Některá zařízení jsme navštívili osobně při dohodnutých stážích, na nichž nám byly poskytnuty veškeré informace nezbytné v procesu zakládání a provozování tohoto druhu organizace.

Jaká byla naše cesta

Naše první cesta vedla na zasedání Valné hromady Mikroregionu Holešovsko č.3/2017 v červnu 2017, kde jsme přítomným starostům náš záměr představili a ti jej hlasováním schválili.

*Dobrovolný svazek obcí - Masarykova 628, 76901 Holešov; IČO 70265704; e. ú. 27-1492230287/0100
email: info@mikroregionholešovsko.cz; datová schránka: qdtdtdt; tel. 573396630*

Výpis z usnesení

Valná hromada Mikroregionu Holešovsko na svém zasedání konaném dne 13.6.2017 v Prusinovicích přijala usnesení:

Členské obce Mikroregionu Holešovsko podporují vznik zdravotní a sociální služby, která bude zajišťovat doposud chybějící domácí paliativní péči občanům mikroregionu, jenž hodlá provozovat společnost Palliare – Carpe Diem z.ú. pod vedením paní Ivany Knichalové.

V Holešově dne 11.4.2018

Ing. Martin Bartík
předseda mikroregionu

MIKROREGION HOLEŠOVSKO
Dobrovolný svazek obcí
Masarykova 628, 769 01 HOLEŠOV
IČO: 702 65 704

Dalším krokem naší práce bylo schválení naší žádosti o možnost využívání prostor Obecního úřadu, konkrétně místnosti u Obecní knihovny obce Zahnašovice, jako sídla naší budoucí právnické osoby. Zastupitelstvo obce naší žádosti vyhovělo.

Následovala řada úkonů, které bylo nutno absolvovat, než jsme byli připraveni k vlastnímu jednání o založení organizace. Právnícká osoba Palliare-Carpe Diem z.ú., vznikla notářským zápisem sepsaným JUDr. Petrem Skopalem, notářem v Holešově, pod č. j. 553/2017 ze dne 17. 7. 2017. Zápis do rejstříku ústavů byl proveden 21. 8. 2017 Krajským soudem v Brně oddíl U, vložka 232. Bylo ustanoveno její poslání:

Posláním Zdravotního ústavu paliativní a hospicové péče Palliare-Carpe Diem z.ú. je poskytovat komplexní paliativní a hospicovou péči lidem všech věkových skupin v preterminálním a terminálním stádiu jejich onemocnění. Umožnit nemocným, pokud si to budou přát, trávit konec jejich života ve vlastních rodinách a komunitách mezi svými blízkými. Snažit se o posílení instituce rodiny a komunity v péči o umírající v naší zemi. Řídit se pravidly holistického pohledu na člověka. Budovat dobrovolnickou základnu v práci pro potřebné. Řídit se příklady dobré praxe, vytvářet standardy kvalitní péče. Věnovat se edukaci v oboru paliativní a hospicové péče široké veřejnosti. Pečovat o naše klienty a pacienty tak, jak bychom si sami přáli, aby jednou jiní pečovali o nás.

Naše další kroky

Velkou pomocí v naší snaze nám byli pracovníci zdravotnického odboru Krajského úřadu ve Zlíně, kteří nám trpělivě pomáhali zorientovat se v pro nás neznámé oblasti legislativy. Vznik právnícké osoby, zajištění kontaktního místa pro budoucí zdravotnické zařízení, povinné materiální a technické vybavení zdravotnického týmu domácí péče, absolvování požadovaného certifikovaného vzdělávacího programu v oblasti paliativní péče a personální vybavení nám umožnilo získat oprávnění k poskytování zdravotnických služeb v rodinách našich pacientů. Rozhodnutí bylo vydáno krajským úřadem ve Zlíně, odbor zdravotnictví 7. 8. 2017 pod číslem spisovým KUSP 49191/2017 a číslem jednacím KUZL 49191/2017. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. srpna 2017. Dnem zahájení poskytování zdravotních služeb byl ustanoven 21. srpen 2017. Tímto byla uzavřena jedna dlouhá etapa našich příprav.

Na co jsme se v roce 2017 dále orientovali

Po zbytek roku 2017 jsme se zaměřovali na budování jádra týmu, na vzdělávání se jednotlivých členů v oboru paliativní péče. Důraz jsme kladli také na tvorbu dobrých pracovních vztahů mezi jednotlivými členy interdisciplinárního týmu. Účastnili jsme se

konferencí Paliativní medicíny v Praze, Paliativní konference v Brně a v Uherském Hradišti, Geriatriekongres na univerzitě ve Vídni, certifikovaného kurzu Schwerkranke und sterbende Menschen profesionell begleiten v AKH Vídeň a kurzu ELNEC v hospici Rajhrad.

Nemalou část naší práce tvořila snaha o zajištění kompenzačních pomůcek pro naše pacienty. Podařilo se nám získat od laskavých dárců řadu materiálního vybavení a také příslib finančních prostředků na jejich nákup. Získávali jsme informace ze všech stran, tak abychom za našimi budoucími pacienty do jejich rodin přišli dobře připraveni a mohli se o ně starat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Jednou z hlavních skutečností, kterou jsme si na naší cestě za informacemi o práci paliativních a hospicových týmů uvědomili, je důležitost investice času, který je třeba rodinám věnovat. Přesvědčili jsme se, že práce hospice v rodinách neznamena jen provedení zdravotnických úkonů, ale vyžaduje komplexní přístup v péči o rodinu jako celek. Tím se hospic odlišuje od běžné zdravotní péče.

Velké úsilí jsme vynakládali na dotváření našeho pracoviště - kontaktního místa, kde se tým schází a kam za námi přicházejí naši pacienti nebo jejich rodinní pečující. V neposlední řadě bylo naším úkolem zajistit alespoň pro začátek skladové prostory pro naše technické vybavení a kompenzační pomůcky. Rok 2017 jsme uzavřeli s dobrým pocitem, že jsme připraveni v roce následujícím zahájit svou práci v rodinách.

Našimi milými dárci v roce 2017 byli: rodina Veselá, Beroun, rodina Adámkova, Pacetluky, paní Veselá Jaroslava, Holešov, rodina Nováková a rodina Očadlíkova, Rymice.

Velký dík patří našim rodinám, které nás v naší činnosti podporovaly a dokázaly se obejít bez naší přítomnosti doma v době, kdy jsme se věnovali práci pro náš tým.

Za Palliare-Carpe Diem z.ú.

Ivana Knichalová

Kontakt:

Palliare – Carpe Diem z.ú.

Telefon: +420 734 132 707

Datová schránka ID: auju4p

E-mail: palliarecarpediem@gmail.com

Bankovní účet: 2401326457/2010